

ПРАВОВЫЕ ИНСТРУМЕНТЫ ОБЕСПЕЧЕНИЯ ЭКОНОМИЧЕСКОЙ БЕЗОПАСНОСТИ И ОБОРОНОСПОСОБНОСТИ УКРАИНЫ

Семенюшин А. В.

Рассмотрено действующее законодательство Украины в сфере реализации государством оборонной функции в механизме экономической безопасности и обороноспособности страны с точки зрения разработки и производства современных образцов вооружений и военной техники, их поставки для потребностей Вооруженных Сил Украины.

Ключевые слова: оборонно-промышленная политика, экономическая безопасность, разработка и производство вооружений и военной техники, государственный оборонный заказ, обороноспособность.

LEGAL TOOLS FOR SUPPORTING BASIS OF ECONOMICAL SAFETY AND DEFENSE OF UKRAINE

Semenyushyn A. V.

Legislation of Ukraine in the sphere of state defense function concerning the mechanism of economic safety and national defense is reviewed in the article through important issue of modern armaments and military equipment development, their supplies for needs of the Ukrainian Armed Forces.

Key words: military-industrial policy, economic safety, development and production of armaments and military equipment, the state defense order, the defensibility of country.

УДК 346.548 (477)

ГОСПОДАРСЬКО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ В СИСТЕМІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я НАСЕЛЕННЯ

А. О. Олефір

Національна юридична академія України імені Ярослава Мудрого

У контексті механізму забезпечення вітальної безпеки держави досліджено господарсько-правове регулювання державних закупівель у сфері охорони здоров'я. З'ясовано процесуальні характеристики закупівель, їх

суб'єктний склад. Визначено структуру, деякі особливості предмета закупівель.

Ключові слова: вітальна безпека, охорона здоров'я, державні закупівлі, державні замовники, медичні і соціальні послуги, виробни медичного призначення, медична техніка.

Постановка проблеми. Розвиток інтелектуального потенціалу Українського народу, зміцнення фізичного здоров'я нації, створення умов для розширеного відтворення населення — пріоритети національних інтересів відповідно до Закону України від 19 червня 2003 р. «Про основи національної безпеки України». У результаті господарсько-правового обґрунтування В. Пашковим категорії «вітальна безпека», як інституту національної безпеки, що гарантує забезпечення права на охорону здоров'я, медичну допомогу, медичне страхування, усунення небезпеки, що загрожує життю, здоров'ю, помічаємо поступову інтенсифікацію теоретичних і практичних пошуків реформування сфери охорони здоров'я в господарському, а не адміністративному напрямі, прикладом чого є проект Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Концепції Державної програми удосконалення господарсько-правового забезпечення функціонування системи охорони здоров'я в Україні». Оптимізація, господарсько-правове вдосконалення сфери охорони здоров'я з необхідністю забезпечують вітальну безпеку держави, в зв'язку з чим на першочергову увагу, аналіз заслуговують засоби державного регулювання господарської діяльності, а саме державні закупівлі. Держава, здійснюючи закупівлі товарів, послуг, робіт у межах господарських правовідносин, забезпечує реалізацію своїх функцій в усіх сферах суспільного буття. Беручи до уваги дане судження, питання державних закупівель доцільно досліджувати не ізольовано, а в контексті правовідносин, для вирішення запитів яких зазначений засіб регулюючого впливу держави використовується, зокрема, у сфері охорони здоров'я, яка включає систему заходів, спрямованих на забезпечення збереження і розвитку фізіологічних і психологічних функцій, оптимальної працездатності та соціальної активності людини при максимальній біологічно можливій індивідуальній тривалості життя.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Державним закупівлям в охороні здоров'я в господарсько-правовому аспекті увага з боку вітчизняних науковців не приділялася. Науковці-господарники досліджували державні закупівлі як засіб регулювання господарської діяльності без зв'язку зі сферою охорони здоров'я: А. Васильєв та О. Подцерковний згадують про державне замовлення як непрямий метод впливу держави на господарську діяльність [1, с. 211]; О. Вінник розглядає державні закупівлі у контексті конкурентних способів укладення господарських договорів і звертає увагу на загальні положення про конкурсні процедури [2, с. 221]; В. Мамутов визначає державні

закупівлі товарів і послуг як елемент інструментарію державного регулювання економіки та при цьому підкреслює: «В наш час склалася, на жаль, така ситуація, що поняттю та проблемам державного регулювання в юридичній науці не приділяється достатньої уваги» [3, с. 184 — 185]. Дослідники охорони здоров'я, визначаючи проблеми сфери, не приділяють уваги державним закупівлям. Зокрема, Н. Болотіна звертає увагу на соціальні послуги як на важливий аспект соціального захисту в Україні [4, с. 471]; Я. Буздуган стверджує, що охорона здоров'я не є суто суспільним благом, тому фінансуватися має як з державних, так і альтернативних джерел [5, с. 116]; З. Гладун визначає особливості медичних послуг, що надають заклади охорони здоров'я [6, с. 105]. Предметно на деякі особливості державного контракту як форми реалізації державних замовлень на медичні послуги, необхідність конкретизації процедури визначення виконавців державного замовлення в охороні здоров'я звертав увагу В. Пашков [7, с. 20]. З огляду на відсутність самостійного, повного дослідження об'єктивно постає необхідність у вивченні проблематики державних закупівель в охороні здоров'я.

Формулювання цілей. Господарсько-правове регулювання, що є реальною детермінантою сталості правовідносин, зумовлює першочергову увагу дослідників до аналізу законодавства, що регламентує державні закупівлі у сфері охорони здоров'я та формулює предмет дослідження — визначення деяких особливостей процедури закупівель, суб'єктного складу, предмета. Це питання актуалізується в курсі майбутніх наукових пошуків.

Виклад основного матеріалу. Закон України від 1 червня 2010 р. «Про здійснення державних закупівель» встановлює правові, економічні засади здійснення закупівель товарів, робіт, послуг за державні кошти. Умови, порядок та процедури закупівель товарів, робіт, послуг за рахунок державних коштів можуть встановлюватися, змінюватися виключно зазначеним Законом. У ньому передбачено випадки, коли залежно від предмета закупівель їх особливості визначаються окремими законами. Оскільки для охорони здоров'я не встановлюється окреме правове регулювання, то державні закупівлі в даній сфері здійснюються на загальних засадах. Проте в ч. 3 ст. 21 Закону України «Про здійснення державних закупівель» як виняток передбачається скорочення строку для подання пропозицій конкурсних торгів у разі обґрунтованої нагальної проблеми в закупівлі лікарських засобів, виробів медичного призначення. Встановлений порядок здійснення закупівель доповнюється постановою Кабінету Міністрів України від 28 жовтня 2002 р. «Про порядок закупівлі лікарських засобів закладами та установами охорони здоров'я, що фінансуються з бюджету», наказом Міністерства економіки України від 26 липня 2010 р. «Про затвердження типових форм документації з конкурсних торгів», наказами Міністерства охорони здоров'я України про проведення централізованих закупівель, розподіл продукції, закупленої в централізова-

ному порядку, усунення недоліків у закупівлях. У статті 12 Закону України «Про здійснення державних закупівель» закріплено види закупівельних процедур: відкриті торги, двоступеневі торги, запит цінових пропозицій, попередня кваліфікація учасників, закупівля в одного учасника (внаслідок реформ закупівельного законодавства 2000, 2008, 2010 років відсутні такі закупівельні процедури, як відкриті торги із зменшенням ціни, редукціон, торги з обмеженою участю). Беручи до уваги ст. 11 Закону України від 1 липня 2010 р. «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики», положення постанови Кабінету Міністрів України від 5 листопада 2008 р. «Про затвердження Державної цільової науково-технічної програми розвитку виробництва медичної техніки на 2009–2013 роки», положення Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Концепції Державної цільової програми «Цукровий діабет» на 2009–2013 роки» від 14 січня 2009 р., для сфери державних закупівель в охороні здоров'я необхідно визначити пріоритетним використання процедури двоступеневих торгів з метою технічної модернізації закладів охорони здоров'я, виробництв фармакологічної продукції.

Закон України «Про здійснення державних закупівель» визначає суб'єктний склад відносин у сфері державних закупівель. Сторонами господарського правовідношення є замовник та учасник процедури закупівлі. Замовником є розпорядник державних коштів, що здійснює закупівлю. Державні кошти включають кошти бюджетів усіх рівнів, державних цільових фондів, підприємств, утворених у встановленому порядку органами публічної влади, за фінансовою допомогою. Замовниками у сфері охорони здоров'я виступають Кабінет Міністрів України, Міністерство охорони здоров'я України, Міністерство у справах сім'ї, молоді та спорту України, Міністерство праці та соціальної політики України, управління охорони здоров'я і соціального захисту обласних та районних державних адміністрацій, відділи охорони здоров'я і соціального захисту громадян виконавчих комітетів органів місцевого самоврядування, суб'єкти господарювання у формі некомерційних юридичних осіб публічного права, негосподарюючі суб'єкти — бюджетні установи, державні та комунальні унітарні підприємства, державні фонди соціального страхування. Учасниками державних закупівель згідно з п. 33 ст. 1 Закону України «Про здійснення державних закупівель» можуть бути будь-які фізичні, юридичні особи. Проте, беручи до уваги мінімальну ціну предмета закупівлі, робимо висновок про те, що на практиці учасником закупівель може бути тільки суб'єкт господарювання (виробник продукції чи посередник) у розумінні ст. 55 ГК України.

Для характеристики учасників закупівель має значення критерій національної належності, відповідно до якого учасники закупівель поділяються на резидентів і нерезидентів. Відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 17 жовтня 2008 р. «Про затвердження Положення про закупівлю

товарів, робіт і послуг за державні кошти», що втратила чинність, закупівля здійснювалася у вітчизняних виробників або їх представників, а у разі, якщо предмет закупівлі не вироблявся на території України, державний контракт міг бути укладений із нерезидентом. У статті 5 Закону України «Про здійснення державних закупівель» встановлено: вітчизняні та іноземні учасники беруть участь у процедурах закупівлі на рівних умовах, що відповідає п. А ч. 1 ст. 3 Угоди про державні закупівлі Світової організації торгівлі. Законодавцю слід імплементувати п. Б ч. 1 ст. 3 Угоди про державні закупівлі Світової організації торгівлі, який передбачає національний правовий режим у відносинах із нерезидентами.

Станом на 1 липня 2010 р. кількість зареєстрованих в Україні вітчизняних лікарських засобів становить 3647, натомість аналогічний показник щодо лікарських засобів іноземного виробництва — 10 187 [8]. У контексті лібералізації національного законодавства відповідно до вимог міжнародного «м'якого права», треба очікувати на збільшення питомої ваги фармацевтичної продукції іноземного виробництва на внутрішньому ринку, враховуючи те, що питома вага лікарських засобів вітчизняного виробництва на внутрішньому ринку постійно зменшується.

Предметом закупівель в охороні здоров'я фактично можуть бути як продовольча, так і непродовольча продукція, послуги, роботи, обіг яких незаборонено законом. Проте специфіку сфери виражають лікарські засоби, вироби медичного призначення, медична техніка, медичні та соціальні послуги. Відповідно до ст. 2 Закону України від 4 квітня 1996 р. «Про лікарські засоби» лікарські засоби — це речовини або їх суміші природного, синтетичного чи біотехнологічного походження, які застосовуються для запобігання вагітності, профілактики, діагностики та лікування захворювань людей або зміни стану і функцій організму. У законодавстві відсутні самостійні дефініції понять «вироби медичного призначення», «медична техніка». У розумінні постанови Кабінету Міністрів України від 11 червня 2008 р. «Про затвердження технічного регламенту щодо медичних виробів» вироби медичного призначення і медична техніка визначаються поняттям «медичні вироби». Вироби медичного призначення можна визначити як спеціально призначені для застосування окремо чи у поєднанні між собою або іншими засобами у медичних цілях приладдя, інструменти, інвазійні, перев'язувальні та шовні засоби, стоматологічні матеріали, реагенти, продукти реакції реагенту, місткості для зберігання зразків, калібратори, контрольні матеріали і стандартні зразки імплантати, вироби з полімерних, гумових й інших матеріалів та інші засоби, практичне застосування яких може бути не пов'язане з безпосереднім хімічним, фармакологічним, імунологічним або метаболічним впливом на організм людини, спеціальний одяг та засоби індивідуального захисту. Що стосується медичної техніки, то вона включає системи, пристрої, транс-

портні засоби, устаткування, пристосування, програмне забезпечення, що мають сприяти функціям фармакологічних, імунобіологічних, метаболічних засобів у досягненні основної лікувальної мети.

Лікарські засоби, вироби медичного призначення, медична техніка, крім фармакологічно корисних ознак, мають юридичну ознаку. На думку В. Пашкова, лікарський засіб в юридичному контексті перш за все є об'єктом господарського обігу, оскільки він виробляється з дотриманням обов'язкової процедури реєстрації, сертифікації [9, с. 21]. Лікарські засоби, вироблені в Україні, мають бути зареєстровані, внесені до Державного реєстру лікарських засобів відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 31 березня 2004 р. «Про затвердження Положення про Державний реєстр лікарських засобів», з метою легалізації потрапляння на внутрішній ринок, що регламентується розділом 2 Закону України «Про лікарські засоби», наказом Міністерства охорони здоров'я України від 26 серпня 2005 р. «Про затвердження Порядку проведення експертизи реєстраційних матеріалів на лікарські засоби, що подаються на державну реєстрацію (перереєстрацію), а також експертизи матеріалів про внесення змін до реєстраційних матеріалів протягом дії реєстраційного посвідчення». Лікарські засоби також підлягають маркуванню в порядку, визначеному ст. 12 Закону України «Про лікарські засоби», листом Міністерства охорони здоров'я України від 21 жовтня 2009 р. № 18.2723/15-05. Увезення в Україну лікарських засобів іноземного виробництва допускається після їх державної реєстрації за загальною процедурою. Виняток становить обов'язок імпортера подати реєстратору сертифікат якості, виданий виробником. У випадках стихійного лиха, катастроф, епідемічних захворювань за окремим рішенням Міністерства охорони здоров'я України дозволяється ввезення незареєстрованих в Україні лікарських засобів іноземних виробників за наявності документів, що підтверджують їх реєстрацію і використання у відповідних державах. Для лікарських засобів встановлено спеціальний правовий режим обігу — в стандартах, нормах, правилах, фармакопейних статтях, порядок їх виробництва, виготовлення, зберігання, транспортування, пересилання, оптової та роздрібною реалізації, придбання, використання [9, с. 10–11].

Що стосується виробів медичного призначення, медичної техніки, то у законодавстві України відсутній нормативно-правовий акт, який би регулював питання правовідносин, пов'язаних з обігом, державним контролем якості, безпечності, ефективності медичних виробів, визначав господарську компетенцію суб'єктів господарювання, повноваження в даній сфері органів державної влади. Проте Всеукраїнською громадською організацією «Аптечна професійна асоціація України» на публічне обговорення винесено проект Закону України «Про медичні вироби». З метою забезпечення повноти правового регулювання зазначений проект має бути нормативно закріплений і

розширений самостійними дефініціями понять «вироби медичного призначення», «медична техніка». Постановою Кабінету Міністрів України від 9 листопада 2004 р. «Про затвердження Порядку державної реєстрації медичної техніки та виробів медичного призначення», наказом Міністерства охорони здоров'я України від 12 серпня 2010 р. «Про затвердження Порядку ведення Державного реєстру медичної техніки та виробів медичного призначення» визначено механізми державної реєстрації виробів медичного призначення вироблених в Україні, увезених на митну територію України, коли до відповідного реєстру вноситься назва предмета реєстрації, що не слід ототожнювати з реєстрацією прав інтелектуальної власності, передбаченою главою 16 ГК України, Законом України від 15 грудня 1993 р. «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг». Національним стандартом України ДСТУ EN 980:2007 передбачено графічні символи для маркування виробів медичного призначення. Контроль за якістю, безпекою лікарських засобів, виробів медичного призначення здійснює Державна інспекція з контролю якості лікарських засобів, що діє на підставі Положення, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 20 грудня 2008 р.

Теоретичну та практичну проблему становить формулювання дефініції поняття «медичні послуги», адже у вітчизняному законодавстві вона відсутня, на що звертається увага, зокрема, у п. 2 Рішенні Конституційного Суду України № 15-рп/98 від 25 листопада 1998 р. В Законі України від 19 листопада 1992 р. «Основи законодавства України про охорону здоров'я» закріплено лише дефініцію медико-санітарної допомоги, яка в узагальненому вигляді охоплює суспільне призначення медичних послуг, проте не враховує їх конкретний господарсько-правовий зміст. Послугам як об'єкту господарських правовідносин приділяється певна увага з боку науковців-господарників: О. Вінник розглядає послуги як елемент господарської діяльності, ознаками яких є професійність надання, поєднання приватних і публічних інтересів [2, с. 10]; В. Луць зазначає, що корисний ефект від надання послуги полягає не у вигляді певного досяжного матеріального результату, а в самому процесі надання послуги [10, с. 22]; В. Пашков, досліджуючи господарсько-правові відносини у контексті медичного обслуговування, відмічає, що медичне обслуговування включає виконання робіт і послуг, пов'язаних з виробництвом медичних протезів, санітарно-профілактичних, лікувально-профілактичних, фізкультурно-оздоровчих, санаторно-курортних, санітарно-гігієнічних, санітарно-протиепідемічних, науково-медичних послуг [10, с. 129]. Обґрунтованим є визначення медичних послуг як виду господарської діяльності, що включає здійснення санітарно-профілактичних, лікувально-профілактичних, фізкультурно-оздоровчих, санаторно-курортних, санітарно-гігієнічних, санітарно-протиепідемічних, науково-медичних та інших заходів, спрямованих на запобігання і діагностику захворювань, допомогу і реабілітацію особам, підвищення санітарної культури суспільства.

У частині 3 ст. 49 Конституції України встановлено, що у державних і комунальних закладах охорони здоров'я медична допомога надається безоплатно. Проте безоплатність обслуговування та, зокрема, медична допомога у межах ст. 904 Цивільного кодексу України передбачають обов'язкове відшкодування витрат, тобто мають цінову визначеність та економічний зміст. Тому безоплатна медична допомога, що надається державними, комунальними закладами охорони здоров'я як фармацевтичними виконавцями передбачає оплатність послуг: замовниками виступають розпорядники державних коштів. Постановою Кабінету Міністрів України від 11 липня 2002 р. «Про затвердження Програми подання громадянам гарантованої державою безоплатної медичної допомоги» передбачено перелік послуг первинної лікувально-профілактичної допомоги (ст. 35 Закону України «Основи законодавства України про охорону здоров'я»), яка надається громадянам безоплатно. Інші види медичної допомоги (вторинний, третинний рівні) надаються громадянам державними, комунальними закладами охорони здоров'я, вищими медичними закладами освіти оплатно в порядку постанови Кабінету Міністрів України від 17 вересня 1996 р. «Про затвердження переліку платних послуг, які надаються в державних закладах охорони здоров'я та вищих медичних закладах освіти». Закупівля зазначених видів медичних послуг здійснюється не в порядку, передбаченому Законом України «Про здійснення державних закупівель», а на підставі бюджетних асигнувань, відрахувань соціальних фондів, компенсацій.

Соціальні послуги — комплекс правових, економічних, психологічних, освітніх, медичних, реабілітаційних та інших заходів, спрямованих на окремі соціальні групи чи індивідів, які перебувають у складних життєвих обставинах та потребують сторонньої допомоги з метою поліпшення або відтворення їх життєдіяльності, соціальної адаптації та повернення до повноцінного життя. У статті 13 Закону України від 19 червня 2003 р. «Про соціальні послуги» передбачено можливість за рахунок державних коштів здійснювати фінансування соціальних послуг, що надають недержавні підприємства, установи, організації. Зокрема, ст. 14 Закону України від 6 жовтня 2005 р. «Про реабілітацію інвалідів в Україні» передбачає можливість реабілітаційних установ, заснованих на приватній власності, надавати реабілітаційні послуги на професійній основі за рахунок залучених коштів або коштів державного чи місцевих бюджетів. На думку Л. Жуковіної, слід розробити та прийняти Закон України «Про загальнообов'язкове державне соціальне медичне страхування», що дозволить ефективно відшкодувати витрати за надані послуги, розширить перелік останніх [11, с. 133]. В. Пашков звертає увагу на механізми запровадження договорів обов'язкового цивільно-

правового медичного страхування, обов'язкового державного соціального медичного страхування, добровільного медичного страхування [10, с. 123].

Висновки. На основі аналізу законодавства у сфері державних закупівель у галузі охорони здоров'я слід сформулювати такі висновки: 1) пріоритетним для охорони здоров'я має стати застосування конкурсної процедури двоступеневих торгів з метою інноваційного розвитку виробництв продукції, закладів охорони здоров'я; 2) необхідно вичерпно регламентувати державних замовників в охороні здоров'я шляхом прийняття відповідного розпорядження Кабінету Міністрів України; 3) відносно іноземних суб'єктів господарювання як учасників конкурсних торгів доцільно запровадити національний правовий режим участі в торгах; 4) особливий предмет закупівель в охороні здоров'я становлять лікарські засоби, вироби медичного призначення, медична техніка, медичні та соціальні послуги; 5) необхідно законодавчо закріпити дефініції понять «вироби медичного призначення», «медична техніка», «медичні послуги»; 6) з метою оптимізації медичного обслуговування громадян доцільно впроваджувати форми медичного страхування, запропоновані В. Пашковим.

Отже, сфера державних закупівель у галузі охорони здоров'я має одержати самостійне докладне правове регулювання у формі окремого закону з урахуванням наведених правотворчих пропозицій, що дозволить досягти високого рівня юридичної техніки, уніфікувати предметні правовідносини. Врахування та реалізація цих позицій стануть одним із інструментів забезпечення вітальної безпеки в державних закупівлях у сфері охорони здоров'я.

ЛІТЕРАТУРА

1. Господарське право України [Текст] : підручник / за ред. А. С. Васильєва, О. П. Подцерковного. — 3-е вид., перероб. і доп. — Х. : ТОВ «Одісей», 2008. — 488 с.
2. Вінник О. М. Господарське право : курс лекцій О. М. Вінник. — К. : Атіка, 2004. — 624 с.
3. Господарське право [Текст] : підручник / В. К. Мамутов, Г. Л. Знаменський, М. С. Хахулін і ін. ; за ред. Мамутова В. К. — К. : Юрінком Інтер, 2002. — 912 с.
4. Болотіна Н. Право соціального захисту України [Текст] : навч. посіб. Н. Болотіна — К. : Знання, 2005. — 615 с.
5. Буздуган Я. Охорона здоров'я та медичні послуги в системі суспільних благ [Текст] / Я. Буздуган // Підприємництво, господарство і право. — 2007. — № 12. — С. 115–116.
6. Гладун З. Заклад охорони здоров'я: основи правового статусу [Текст] / З. Гладун // Право України. — 2003. — № 6. — С. 100–105.
7. Пашков В. М. Проблеми господарсько-правового забезпечення відносин у сфері охорони здоров'я [Текст] : автореф. дис. на здобуття наук. ступ. док. юрид.

- наук : спец. 12.00.04 «Господарське право; господарсько-процесуальне право» / В. М. Пашков; Нац. юрид. акад. України ім. Я. Мудрого. — Х., 2010. — 37 с.
8. 7 Національний з'їзд фармацевтів України: основні тенденції фармацевтичного ринку [Електронний ресурс]: Щотижневик АПТЕКА. — 2010. — № 38. — Режим доступу: <http://www.apteka.ua/article/54860>. — Назва з екрану.
 9. Пашков В. М. Правове регулювання обігу лікарських засобів [Текст] / В. М. Пашков. — К. : МОРІОН, 2004. — 160 с.
 10. Пашков В. М. Господарсько-правовий статус закладів охорони здоров'я [Текст] / В. М. Пашков. — К. : МОРІОН, 2008. — 148 с.
 11. Жуковіна Л. Право на безоплатну медичну допомогу: реалії сьогодення [Текст] / Л. Жуковіна // Юрид. журнал. — 2006. — № 4. — С. 132–133.

ХОЗЯЙСТВЕННО-ПРАВОВОЕ ОБЕСПЕЧЕНИЕ ГОСУДАРСТВЕННЫХ ЗАКУПОК В СИСТЕМЕ ЗДРАВООХРАНЕНИЯ НАСЕЛЕНИЯ

Олефир А. О.

В контексте механизма обеспечения витальной безопасности государства исследовано хозяйственно-правовое регулирование государственных закупок в сфере здравоохранения и определены процессуальные характеристики закупок, их субъектный состав, структура, некоторые особенности предмета закупок.

Ключевые слова: витальная безопасность, здравоохранение, государственные закупки, государственные заказчики, медицинские и социальные услуги, изделия медицинского назначения, медицинская техника.

ECONOMY — LEGAL REGULATION OF THE STATE PURCHASES IN THE SPHERE OF HEALTH PROTECTION

Olefir A. O.

In the contest of the gear ensuring vital safety of the state, researched economy — legal regulation of the states purchases in the sphere of health protection and explicated description of proceedings of purchases, members, structure, some specifics about objects of purchasing.

Key words: vital safety, health protection, state purchases, purchasing customers, medical and social services, objects for medicine, medical machines.